

МАЛЪКЪ СЪЧКО

Малъкъ Съчко се разшета
по балкани, по полета.

Снѣжни облаци размята,
съ губервъ бѣлъ покри земята.

Пусна бури мразовити,
вихри и фъртуни люти.

Съчко, Съчко, що лудѣешъ,
що не спрешъ и занѣмѣешъ?

Спри, не духай, умири се,
стига, Съчко, засрами се.

Колко бедни хижи срина
твоята буря, гдето мина!

Колко сжпи жертви грабна
твоята хала безпощадна!

Тебъ не трогватъ ли бедитѣ,
на сирацитѣ сълзитѣ?

Надъ бедняци съжали се,
хайде, Съчко, усмихни се!

Тихъ вѣтрець отъ югъ да лѣхне
и мъглитѣ да разпрѣсне.

Скритъ на топло въ хресталака,
пакъ да цѣвне кукуряка.

Георги Костаковъ

БАБА И ВНУЧЕ

Внучето: Като бѣше, бабо,
ти катъ мене малка,
имаше ли книги,
плоча и писалка?

Бабата: Нѣмахъ, мило чедо,
плоча, ни писалка,
нито като твоята
хубава игралка.

Внучето: Щомъ е тѣй, тогава
да четешъ не знаешъ.
Ходѣла си само,
вѣрвамъ, да играешъ.

А сега на мене,
моя бабке стара,
день не се минава
да не ми се карашъ.

Че съмъ азъ обичалъ
много да играя.
Вѣрно е това, но
да чета пкъ зная.

В. Н. Марчевски